

Slava lui Dumnezeu în sanctuar

14 iunie 2008

Gili Cârstea

De ce este Daniel 8:14 „temelia și stâlpul central al credinței noastre”?

Răspunsul uzual este că acest verset definește perioada profetică a celor 2300 de seri și dimineți care marchează apariția bisericii rămășiței pe scena internațională, și astfel justifică prezența noastră în mijlocul bisericilor creștine. Rareori Daniel 8:14 mai este citat pentru confirmarea celui mai mare eveniment al tuturor timpurilor: Curățirea sanctuarului.

Mult timp biserica a acceptat credința pionierilor despre curățirea sanctuarului, socotind că ea se limitează la o verificare a cărților din cer, și o eventuală îndepărtare a păcatelor din acele cărți. Domnul a trimis lumină suficientă pentru înțelegerea acestei lucrări vitale, dar ea a fost tratată cu dispreț. Acum culegem roadele acestei atitudini, observând că timpul se scurge, iar judecata de cercetare nu se mai sfârșește.

Ce se întâmplă? S-a blocat mașinăria divină, nereușind să facă față exploziei demografice? A intrat completul de judecată în vacanță? A renunțat Dumnezeu la planul Său, impresionat de noua spiritualitate care cuprinde biserica mondială?

Nicidecum.

Motivul pentru care marea controversă nu se poate încheia este că în poporul nostru a avut loc o tragedie de proporții epice, și pe care o respingem aproape subconștient, datorită forței devastatoare cu care ne-ar lovi. Ea este descrisă în cuvinte simple, și a fost transmisă chiar atunci când această mișcare se afla în scutece:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star – 14 martie 1846).

Ce aștepta acea grupare de la Isus, atunci când se ruga Lui în Sfânta Sfintelor? De ce intrase Isus acolo?

Viziunea spune că Hristos a intrat acolo pentru nuntă, pentru a primi împărăția. Mai târziu ni s-a explicat că nunta reprezintă unirea dintre divin și

uman, și că prin lucrarea lui Hristos din sanctuar, poporul Său este făcut părtaș de natură divină, împlinind astfel scopul etern al lui Dumnezeu.

Această concepție despre curățirea sanctuarului a scăpat complet poporului lui Dumnezeu. Refuzând solia 1888, puterea și viața credinței noastre fundamentale s-au volatilizat, și am rămas astfel cu un schelet de care ne agățăm speranțele zadarnice. Am părăsit, unul câte unul, locul unde trebuia să aibă loc nunta Mielului, și ne-am întors la faza lucrării pe care Hristos a părăsit-o, lucrare pe care Satana a preluat-o cu atâta succes.

Rebeliunea din 1888, identificată corect de înger ca fiind „revolta lui Core, Datan și Abiram,” ne-a întors din nou în Egipt [aici]. Moise modern nu mai este ascultat, deși Dumnezeu a trimis prin el informații prețioase, în special cu privire la solia prin care El dorește să ne ajute să înțelegem că ne aflăm pe un drum greșit.

Lucrarea lui Dumnezeu nu se poate încheia fără realizarea legământului cel veșnic, acela descris de Ieremia. Fără „scrierea” legii în inimile noastre, adică instalarea caracterului lui Dumnezeu în templul sufletului, nu poate avea loc nici Marea Strigare, nici comunicarea ultimei solii de har către lume.

Realizarea legământului cel veșnic cu ultima generație, rupt de Adam în Eden și demonstrat în Hristos, este descris în diferite moduri în Scriptură. Printr-un pasaj magistral, Dumnezeu ne ajută să înțelegem că toate metaforele și imaginile transmise profetic țintesc spre un singur eveniment major: Nunta Mielului, Ziua Ispășirii pentru cei vii.

Ascultați:

„Intrarea lui Hristos ca Marele nostru Preot în Sfânta Sfintelor pentru curățirea Sanctuarului, descrisă în Daniel 8:14; venirea Fiului omului înaintea Celui îmbătrânit de zile, prezentată în Daniel 7:13; și intrarea Domnului în templul Său, profetizată de Maleahi (3:1-3), sunt descrieri ale aceluiași eveniment; și este reprezentat, de asemenea, prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare din Matei 25” (GC 426).

Acel unic eveniment descris în toate aceste ipostaze este Nunta Mielului, noul legământ, sau Ziua Ispășirii pentru ultima generație. Este actul creator prin care oameni păcătoși sunt aduși la statutul de locuințe ale lui Dumnezeu prin Duhul, așa cum a fost Adam înainte de căderea în păcat.

Lucrarea de ispășire a lui Hristos este corect exprimată prin declarația din Maleahi, iar Domnul oferă confirmări solide pentru o astfel de înțelegere. După ce citează Maleahi 3:1-3, pasajul continuă:

„Cei care trăiesc pe pământ când lucrarea de mijlocire a lui Hristos din Sanctuarul ceresc încetează, trebuie să stea în prezența unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie curățate de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare, ei trebuie să fie biruitori în lupta cu păcatul. În timp ce judecata de

cercetare se desfășoară în ceruri, în timp ce păcatele credincioșilor sunt îndepărtate din Sanctuar, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtare a păcatului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din Apocalips 14” (GC 425).

De ce nu a avut încă loc această lucrare descrisă aici? De ce nu a apărut poporul acela, „fără pată, zbârcitură sau ceva de felul acesta?” De ce încă Solul legământului (cel veșnic) nu reușește să intre „deodată” în templul Său, pentru a curăți „pe fiii lui Levi” de nelegiuirile lor, ca astfel ei să aducă „daruri neprihănite?”

Pot fi oferite o mulțime de motive, dar toate pălesc în fața descoperirii divine: Noi am întors spatele Nunții Mielului, am părăsit pe Hristos în lucrarea Lui de realizare a unirii dintre cele două naturi, și ne-am întors la tronul de pe care Satana administrează iertarea și îndreptățirea, o fază părăsită de Hristos în 1844. Ne-am lăsat convinși de Core, Datan și Abiram moderni să ne întoarcem în Egipt, la teologia neputincioasă a bisericilor surori și la spiritualitatea emoțiilor și sentimentelor. Nu este de mirare, deci, că „dezamăgirea lui Hristos cu biserica Sa este de nedescris.”

Dacă după 1888 am părăsit „unul câte unul” locul unde Hristos dorea să ne facă părtași de natură divină, și astfel am blocat scopul lui Dumnezeu în realizarea legământului cel veșnic, nu ar fi potrivit, în aceste momente dramatice ale marii controversă, să ne întoarcem în Sfânta Sfintelor, acolo unde Mirele ne așteaptă de peste 120 de ani?

Cu mare bucurie observ că acest lucru chiar se întâmplă astăzi. Oameni din poporul acesta descoperă geniul doctrinei Sanctuarului, și se întorc, unul câte unul, la înalta chemare de a fi făcuți o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Scârbiți de evlavia fără putere pe care au cultivat-o ani de zile fără niciun rezultat, ei descoperă farmecul inegalabil al neprihănirii lui Hristos și apreciază destinul înalt la care sunt chemați, acela de a onora pe Dumnezeu în ultima ședință a procesului Său.

Chiar acum ei învață cântarea lui Moise și a Mielușelului, pe care o vor cânta curând, sub privirile uluite ale întregii lumi.

***